

korte berichten

Gebruik levende walvissen en dolfijnen moet worden beperkt

In aansluiting op ons vorige nummer, waarin geschreven werd 'Hoe denken wij over de dolfinaria?' (bladzijden 14-18) vernamen wij dat onder de enkele aanbevelingen, die de 200 deelnemers aan de Eerste Internationale Conferentie over het niet-consumptieve gebruik van Walvissen begin juni 1983 te Boston ook wordt aanbevolen om het gebruik van levende walvissen voor wetenschappelijk onderzoek, recreatie en educatie zo veel mogelijk te beperken. Voorts zouden er regels moeten komen voor het gebruik van dieren voor deze doeleinden. Bovendien werd gesteld dat het onderzoek naar de situatie en de ecologische waarde van de walvissen en dolfijnen in hun natuurlijke omgeving zal dienen te worden bevorderd.

Op de bijeenkomst, die was georganiseerd door de Internationale Walvisvaartcommissie (ICW), World Wildlife Fund (WWF) en de Internationale Unie voor het Behoud van de Natuur (IUCN = International Union for the Conservation of Nature), kwamen de wetenschapsmensen tot de conclusie, dat de walvissen en dolfijnen veel te lijden hebben. Het is onverantwoord en immoreel om deze dieren ten behoeve van amusement, educatie en onderzoek vast te houden, zo oordeelde men.

Canada trekt geld uit voor zeehondenjagers

De Canadese regering heeft een miljoen Canadese dollars (bijna 2½ miljoen gulden) uitgetrokken voor steunverlening aan zeehondenjagers, die schade lijden van het door de Europese Gemeenschap afgekondigde verbod op de import van zeehondenvellen.

Dit is bekendgemaakt door de Canadese minister van visserij, Pierre de Bane.

De regering zal de jagers 80% uitkeren van het verschil tussen de prijs, die de vellen dit

jaar opbrengen en de gemiddelde prijs van de afgelopen drie jaar.

Baikalrobben

In 'Huid en Haar' 2 (4) : 173 maakten wij melding van de import van vijftientwintig jonge Baikalzeehondjes. Het gerechtshof te Amsterdam heeft een klacht van Dierenbescherming en de milieu-organisatie Greenpeace, inzake het niet vervolgen door de hoofdofficier van justitie te Utrecht van de dierenhandelaar G. van den Brink te Soest afgewezen. De beide organisaties hadden een klacht voor dierenmishandeling ingediend tegen deze handelaar, omdat deze de zeer jonge Baikalrobben uit de Sovjet-Unie had ingevoerd, terwijl de dieren nog niet (nog geen drie maanden oud) buiten moederzorg konden. Na aankomst in Nederland waren ze alle in zeer slechte conditie. Het overgebleven aantal was ondergebracht in de zeehondencreche te Pieterburen in afwachting wat er verder zou gaan gebeuren.

Het hof te Amsterdam overwoog, evenals de hoofdofficier van justitie te Utrecht, dat niet was gebleken, dat de Soester dierenhandelaar de robben slecht had verzorgd.

'Het is een trieste zaak dat er met die dieren zo kan worden gesold. De wetgeving blijkt duidelijk gaten te vertonen' lieten Dierenbescherming en Greenpeace weten.

Oorspronkelijk waren ze bestemd voor dierenparken in Amerika. Het verblijf van de acht nog overgebleven Baikalrobben in Pieterburen werd geheel bekostigd door de Soester dierenhandelaar. Lenie 't Hart schat dat het Van den Brink zo'n f 15.000,— heeft gekost.

Overigens verklaart Lenie 't Hart niet weer op dergelijke wijze hulp te zullen verlenen. 'Het frusterende is, dat de eigenaar van de dieren er mee kan blijven doen wat hij wil. Wij voelen ons daarom misbruikt. In het vervolg zal een eigenaar eerst afstand moeten

doen; daarna willen wij overgaan tot verzorging. Zijn ze niet daartoe bereid, dan moet de overheid maar ingrijpen. In elk geval van de Baikalzeehonden hebben wij het probleem voor de overheid opgelost. En dat is niet ons streven', aldus Lenie 't Hart.

Op 2 februari 1984 heeft de heer Van den Brink de acht nog in Pieterburen verblijvende Baikalrobbon opgehaald en respectievelijk naar Oost-Berlijn en Wenen verzonden. Daarmee is voor ons land een einde gekomen aan dit zeehondendrama.

Tuimelaar te koop aangeboden

Op 15 maart 1984 werd op de markt van Oosterbeek vlees van een Tuimelaar als verse vis te koop aangeboden. Omdat deze dolfijnensoort een beschermde diersoort is werden de resten door de politie in beslaggenomen en werd proces-verbaal opgemaakt tegen de visverkoper. (zie foto).

Onderstaand bericht betreft vermoedelijk hetzelfde als het voorafgaande.

Vishandel had beschermde Bruinvis in etalage

Twee politieagenten hebben op 15 maart 1984 op de markt van Renkum bij een vishandelaar een Bruinvis in beslaggenomen. Het beschermde dier lag daar als reclame-object te pronken.

Na onderzoek bleek een groothandel uit Bunschoten volgens de politie nog vier andere Bruinvissen op de visafslag in Urk gekocht te hebben. Ze zouden daar door Urker vissers zijn aangevoerd. Tegen de groothandelaar is proces-verbaal opgemaakt.

Beloega in de Eems

Een krantenbericht van 24 november 1983 meldde: 'In de Eems en de Dollard bevindt zich momenteel een Beloega (Witte Dolfijn). Het dier werd bij toeval door een medewerker van het Staatsbosbeheer ontdekt. Overwogen wordt de dolfijn naar open water te jagen, omdat men vreest dat het vuile Dollardwater de gezondheid van het dier parten zal kunnen gaan spelen'.

Beloega in Oosterschelde

Krantenberichten van vrijdag 30 maart 1984 melden dat op 29 maart 1984 een Beloega (ook wel Witte Dolfijn genoemd) is waargenomen in de Oosterschelde. 's Morgens werd een dier door de kustwacht voor Westkapelle gezien en zes uur later werd een exemplaar (hetzelfde?) dertig km verderop bij de Zee-landbrug gezien door de brugwachter en mensen van de Rijkspolitie te Water.

De week tevoren werd op de Westerschelde bij Breskens een exemplaar voor een surfplank aangezien en werden er zoekacties on-

dernomen. Men meent reden te hebben aan te nemen dat het steeds om het zelfde exemplaar gaat.

Opnieuw een stranding van Grienden

Op bijgaande foto staan enkele van de honderdenveertig Grienden (Pilot Whales) afgebeeld, die op 20 maart 1984 zijn gestrand aan de kust bij Tryphena op Great Barrier Island, New Zealand. Omwonenden, soldaten die deelnamen aan een grote New Zealand-Australia Northern Safari Military oefening op het eiland en Project Jonah werkers hebben getracht een aantal van de dieren terug naar zee te drijven.

Massale stranding

In het dagblad 'De Gooi en Eemlander' van maandag 26 maart 1984 troffen wij opnieuw een bericht van een massale stranding aan. Het betreft ook hier vermoedelijk Grienden. De tekst van het bericht luidde als volgt:

Meer dan tachtig walvissen hebben de dood gevonden toen zij een jong dier te hulp schoten, dat te dicht bij de kust gekomen was. Het ministerie van visserij in de Nieuwzeelandse hoofdstad Auckland deelde in het weekeinde mee dat 143 walvissen op het strand werden geworpen en dat plaatselijke

burgers en soldaten een gevecht van rond de klok leverden om ze terug naar zee te helpen. Met een zestigtal lukte dat, maar vijftientig moesten als gevolg van verwondingen worden doodgeschoten. De rest stierf een natuurlijke dood. Er sterven regelmatig walvissen, die in ondiep water terecht zijn gekomen.

Zeeleeuw door rook gestikt

Een persbericht van 6 mei 1983 laat weten dat sectie heeft uitgewezen dat een Zeeleeuw van het Dolfinarium in Zandvoort is gestikt door rookontwikkeling. De rookontwikkeling ontstond nadat brand was uitgebroken in een garagebox van een parkeergarage, waarbij auto's en elektrische leidingen ernstig werden beschadigd. Er blijkt opzet in het spel, maar de dader is spoorloos.

Maispercelen trekken Muskusratten en Bruine Ratten aan

In 'Rat en Muis', het mededelingenblad Staatstoezicht op de Volksgezondheid, Hoofdingspectie Milieuhygiëne, afdeling Bestrijding van Ongedierte (postbus 350, 6700 AJ Wageningen, Pabstsendam 16, 08370-19061) schrijft P.C. Groebe dat maispercelen op bepaalde plaatsen Muskusratten en

Bruine Ratten sterk kunnen aantrekken. De maiscultuur blijkt dus ook in andere opzichten bepaalde nadelen met zich mee te brengen.

Zie 'Rat en Muis' jaargang 31 (3-4) : 80-81.

Schotse Hooglanders doen het goed in de Imbos

De proef waarin een groep Schotse Hooglandrunderen een gedeelte van de Imbos (Nationaal Park Veluwezoom) begraasd, is tot nu toe een succes. De elf betrokken dieren vertonen een uitstekende conditie. De invloed van de dieren op de vegetatie is overeenkomstig de verwachting: al op een groot oppervlak is een korte grasmat gecreëerd. De dieren zijn zowel in 1982/1983 als in 1983/1984 goed de winter doorgekomen. Ze behoeften niet te worden bijgevoerd en scharrelden bij sneeuw zelf hun portie voedsel bijelkaar. In 1983 werden vier kalfjes geboren. Ook de droge zomer van 1983 leverde geen problemen op.

Een en ander blijkt uit het eerste voortgangsrapport over deze proef waarin de Vereniging tot Behoud van Natuurmonumenten, het Instituut voor Milieuvraagstukken van de Vrije Universiteit in Amsterdam en het Rijksinstituut voor Natuurbeheer participeren.

Natuurlijke verjonging

De begrazingsproef met Schotse Hooglanders wordt uitgevoerd in de periode 1982-1987. Daarin wordt nagegaan hoe met behulp van grote herkauwers de natuurlijke verjonging van het bos een betere kans kan worden gegeven. Evenals op de heide treedt in veel bossen vergrassing van de vegetatie op. Met name waar een grassoort als Bochtige Smele domineert, is de kans op natuurlijke verjonging van het bos met soorten als Eik en Ruwe Berk gering. De begrazing van het bos moet er nu voor zorgen dat het gras wordt teruggedrongen.

Veel aandacht is in de beginperiode van de proef besteed aan het sociaal gedrag van de dieren, hun graasgewoonten en hun activiteitenritme. Dit laatste zowel overdag als 's nachts. Vrij sterke veranderingen traden in de onderlinge verhoudingen binnen de kleine kudde op na de geboorte van de vier kalfjes. Een van die kalfjes bleek zich herhaaldelijk door het geplaatste hekwerk heen te werken.

Ook toen er een extra draad was gespannen, bleek dit het geval. Andere jonge dieren dreigden de gewoonte over te nemen. Daarna is besloten de gangmaker met zijn moeder over te plaatsen naar een ander terrein van Natuurmonumenten waar begrazing plaatsvindt: het natuurmonument Wolfheze.

Van een nadelig effect van de Schotse Hooglanders op de Edelherten en het overige wild is niets gebleken. De begrazingsproef met Schotse Hooglanders ondervindt veel wetenschappelijke belangstelling uit binnen- en buitenland. Ook vanuit het publiek is er voortdurend veel aandacht voor het experiment.

Persbericht van 'Natuurmonumenten', maart 1984

Wilde runderen moeten worden ingeënt tegen mond- en klauwzeer

Minister Braks moet er volgens het Landbouwschap voor zorgen dat de door het Staatsbosbeheer in de natuurgebieden De Grevelingen en de Oostvaardersplassen uitgezette wilde runderen worden ingeënt tegen veeziekten, zoals mond- en klauwzeer. Het Staatsbosbeheer tracht zich, volgens het Landbouwschap, aan de wettelijke ent- en controleverplichtingen te onttrekken.

Het Landbouwschap is alleen bang dat de dieren een bron van besmetting kunnen vormen als ze niet op de normale manier betrokken worden bij de controle en de bestrijding van runderziekten. Particuliere organisaties hebben daar geen enkel bezwaar tegen, alleen het Staatsbosbeheer, aldus het Landbouwschap.

De president-directeur van Coveco nv., de heer R. Mioulet, liet op de eerste toogdag van Coöperatie Gelderland te Doetinchem, weten, dat het ook dringend gewenst is dat de Schotse Hooglanders op de Veluwe worden ingeënt tegen mond- en klauwzeer.

Zie de Graafschapbode en Zwolsche Courant, 27 januari 1984.

Heckrunderen in Oostvaardersplassen

In het buitenkaads gebied van de Oostvaardersplassen, dat wordt beheerd door de Rijksdienst voor de IJsselmeerpolders (RIJP), grazen al geruime tijd Schotse Hooglanders en enkele exemplaren roodbont Holands vee. Onlangs kregen deze runderen gezelschap van een groep van 35 Heckrunderen.

ren. Het betreft allemaal jonge dieren, waaronder tien kalveren, die in 1983 werden geboren.

De Heckrunderen kwamen eind november naar de polder. In een omheind gedeelte aan de westkant van het natuurgebied blijven ze eerst een tijdje in quarantaine. Daarna gaan ze naar hun definitieve plek; ze werden ingeschaard op het Stort in de CZ en DZ-sectie.

De Heckrunderen lijken uitstekend geschikt voor de Oostvaardersplassen, beter nog dan de Schotse Hooglanders. De Heckrunderen schijnen niet bang voor natte omstandigheden te zijn en ze kunnen goed tegen schraal voedsel. Ook het klimaat hindert hen niet, omdat ze 's zomers een kortharige vacht en 's winters een langharige hebben.

Net als bij het eerder ingeschaarde vee gaat het bij de Heckrunderen om een beweidingsproef. Men wil bekijken of deze dieren de eenzijdige vegetatie in het buitenkaads gebied kunnen omvormen tot een gevarieerd plantenmilieu.

Zie ook 'Cultuurrijp' 20 (1) : 10.

Het vangen van Konijnen in kastvallen

Bij het artikel door Reinier Akkermans 'Het vangen van konijnen in kastvallen' in Huid en Haar 2 (4) wil ik graag een paar opmerkingen maken.

Reinier heeft in zijn studietijd, toen hij bij mij een deelonderzoek deed naar de duur van het voortplantingsseizoen bij het wilde Konijn in de duinen, inderdaad veel succes geboekt bij het vangen van Konijnen. Het is echter de vraag of de daar gebruikte techniek zich zonder meer laat exporteren naar andere gebieden of jaargetijden. Mijns inziens is het artikel daarover te optimistisch.

Daarmee kom ik op een ander bezwaar: ik vind het niet zinvol mensen te stimuleren om zomaar eens dieren te gaan vangen. Ik wil iedereen aanraden om zich voor hij/zij begint eerst op de hoogte te stellen van de al verzamelde kennis en de lacunes daarin om daarna tot een doordachte vraagstelling te komen. Daarbij willen de Vereniging voor Zoogdierkunde en Zoogdierbescherming (p/a Rijksmuseum van Natuurlijke Historie, postbus 9517, 2300 RA Leiden) en de redactie van 'Huid en Haar' U wel op weg helpen.

■ Marijke Wallage, Lage der A 17, 9718 BK Groningen, 050-180686.

Braakballenverslag 1978-1981

De Nederlandse Jeugdbond voor Natuurstudie, afdeling Hilversum heeft een gestencild verslag uitgegeven over een braakballenonderzoek (Ransuil, Velduil, Torenvalk) gedurende de jaren 1978 tot en met 1981. De onderzochte gebieden zijn de Zuiderheide, gemeente Laren N.-H. (atlasvak 32-18), de Hoorneboegse Heide en omgeving, gemeente Hilversum (atlasvak 31-28) en het Muiderzand, Gooimeer (atlasvak 25-48). Van de Zuiderheide werden 219 braakballen van de Ransuil uitgeplozen, van de Hoorneboegse Heide werden 1553 braakballen van de Ransuil uitgeplozen, van het Muiderzand werden 220 braakballen van de Torenvalk en 24 braakballen van de Velduil onderzocht. Ook in de Eempolders werden 190 braakballen van de Torenvalk gevonden en uitgeplozen.

Het verslag vermeldt de volgende aangetroffen zoogdieren: Veldmuis, Aardmuis, Woelrat, Rosse Woelmuis, Bruine Rat, Bosmuis, Huismuis, Dwergmuis, Huisspitsmuis, Bosspitsmuis en Dwergspitsmuis.

Nadere inlichtingen bij Erik Lam, Van Lennep-laan 6, 1217 NC Hilversum.

Italiaanse Raad van State verbiedt jacht in Stelvio National Park

Tijdens een zitting van 11 november 1983 (maar het nieuws is nu pas uitgelekt) steunde de Italiaanse Raad van State opnieuw het Wereld Natuur Fonds, vertegenwoordigd door advocaat Giovanni Petretti uit Rome, die een beslissing van de provincie Trento betwistte, die het jagen op Reeën, Edelherten en Gemzen binnen de grenzen van het Stelvio National Park toeliet voor het jachtseizoen 1983. Evenals al eerder geschiedde te Bolzano, schortte de Raad van State de wetbepaling op, onder geestdriftige bijval van de natuurbeschermers.

Dit jaar zullen voor het eerst de geweren zwijgen in de sectoren Trento en Alto Adige van het Alpine Park. Edelherten, Reeën en Gemzen zullen, na vele jaren op onverantwoorde wijze te zijn afgeslacht onder het mom van 'selectief afschot' (maar in werkelijkheid om trofeeën te verkrijgen), in vrede kunnen leven en zich voortplanten.

Tussen 1969 en 1982 stonden deze twee provincies de onwettige jacht toe en schiepen zo het schandalige voorbeeld van het enige nationale park in de wereld, waar gejaagd werd in weerwil van een verbod van de directie van het nationale park. In de laatste decade werden in totaal 3700 dieren gedood, te weten 2000 Reeën, 700 Gemzen en 1000 Edelherten, ter waarde van ongeveer drie miljoen lire (zonder daar interest en aanwas door voortplanting in te verdisconteren).

Gesterkt door deze belangrijke overwinning vragen de natuurbeschermingsgroepen nu het Hof om vergoeding. Zij staan er op dat dit geld betaald zal worden door hen, die aansprakelijk gesteld kunnen worden voor de afslachting. Het geld zal worden aangewend om de gedode dieren te vervangen en om de fauna in Trento en Alto Adige delen van het park, waar dieren nu zeer schaars zijn, weer op peil te brengen.

Daarom riskeren niet alleen de jagers maar ook de tien leden van de Provinciale Raad van Trento en de dertien leden van de Raad worden gesteld en een groot bedrag te moeten betalen aan de schatkist.

Naar alle waarschijnlijkheid zal dit ook het plan van Alto Adige vrijdelen om, door middel van een provinciale wet, haar aandeel in het nationaal park terug te brengen van 95.000 ha naar 53.000 ha, teneinde op het zo vrijgekomen gedeelte de jacht, toe te staan. Om dit plan te vrijdelen hebben de natuurbeschermers een internationale oproep geplaatst — vooral gericht tot de leden van de 'groene' groepen in West-Duitsland en Oostenrijk, en bereiden zij een mobilisatie voor van een 'vredezaame, strijdmacht van jonge natuurbeschermers', om dit plan, dat het begin van het einde van het grootste Italiaanse natuurpark zou betekenen, te niet te doen.

Ook vanuit Nederland en België wordt hulp en steun verwacht.

■ Prof. dr. Franco Tassi, Chairman Italian Committee for National Parks and Equivalent Reserves, Vicolo del Curato 6, 00186 Rome, Italië.

Dassen overvallen door snel wassend water van Maas

De hoge stand van de Maas heeft in de eerste week van februari 1984 in Limburg volgens 'De Limburger' van 11 februari 1984 aan tientallen Dassen het leven gekost. Met name in de omgeving van Borgharen en in Noord-Limburg (het gebied Bergen-Cuijk) zijn diverse dassenburchten in het lage land langs de Maas zo snel door het water overvallen dat de dieren geen kans kregen te ontsnappen.

Zover men de situatie kan overzien gaat het om twee burchten (in totaal zeven of acht dieren) in de omgeving van Borgharen en vier in Noord-Limburg. Om hoeveel dieren het bij de laatste burchten gaat is nog niet bekend, maar vaststaat dat er één bij is waarin zes dieren woonden en één waarin zich een nest met jongen bevond.

Ook verder stroomafwaarts langs de Maas, in Noord-Brabant en Gelderland, heeft het wassende water veel slachtoffers onder de Dassen gemaakt.

'Een nieuwe klap voor het toch al zwaar bedreigde Limburgse dassenbestand' aldus de Vereniging Das & Boom. Al sinds 1980 heeft de vereniging de directie Limburg van het Staatsbosbeheer gewezen op de gevaarlijke situatie van de dassenburchten in Noord-Limburg. Er was echter nog steeds niets ondernomen om die burchten goed te beschermen.

'En nu hoeft het niet meer, nu liggen ze drie meter onder water...', zo zegt men. Van de burchten bij Borgharen was nog niets bekend en men heeft gewoonweg geen tijd meer gehad voor actie. Om herhaling van dit soort voorvallen in de toekomst te voorkomen heeft de Vereniging Das & Boom op 10 februari 1984 alle betrokkenen (Staatsbosbeheer, GS, Waterstaat, Limburgs Landschap) per brief gevraagd zo spoedig mogelijk tot overleg, waarbij een 'beschermingsplan' voor alle Dassen in de Limburgse Maasvallei tot stand moet komen. De Vereniging Das & Boom vindt dat het moeilijk van een ongesubsidieerd clubje vrijwilligers te verwachten is alles in het oog te houden. Het is een taak van de overheid, om de Dassen te beschermen, ook tegen catastrofes als deze watersnood. Daar moet op korte termijn maar eens aan gewerkt worden, vindt men.

Kruising Bunzing x Fret

Naar aanleiding van het bericht over de geslaagde kruising Bunzing x Fret in Borger ('Huid en Haar' 2 (2) : 92-93) deze reactie:

Mijns inziens is er sprake van sensatieberichtgeving. Kruisingen van Bunzing en Fret zijn reeds lang bekend. Uit eigen ervaring weet ik dat deze in de jaren zestig en begin jaren zeventig herhaaldelijk werden aangeboden onder de naam 'Bunzingfret'.

Het waren over het algemeen forsere dieren dan de Fret en agressiever. Dat laatste is bedoeld in de zin van meer bijterig en snel klaar voor de aanval; kennelijk minder gemakkelij af te richten.

■ Pierre Maréchal, postbus 1187, 5602 BD Eindhoven.

Werkzaamheden aan Ourthe:

Doodsteek voor de Otter in Wallonië

De Otters die langs de Ourthe leven maken deel uit van de enige gezonde otterpopulatie die Wallonië nog rijk is. Net deze rivier wil het Ministerie van Openbare Werken gaan rechttrekken, tussen Bomal en Nisramont. Een aanleiding hiertoe wordt gevonden in de talrijke klachten over overstromingen van campings gelegen langs de Ourthe. Door de saneringswerken verdwijnt meteen ook de Otter. Waarschijnlijk voorgoed.

De Otter behoort in België tot de sterkst bedreigde zoogdiersoorten. De restpopulatie wordt geschat op zo'n 35 à 40 dieren. De helft daarvan leeft in Wallonië langs rivieren als de Sûre, de Semois, de Our en de Ourthe. Sinds 1972 mag de Otter in België niet meer worden bejaagd. Bij deze beschermingsmaatregel is het gebleven, hoewel zich een doeltreffende bescherming opdringt.

Door de verregaande watervervuiling, biotoopvernietiging, recreatie en waterwerken kwam de Otter op het randje van het uitsterven te staan.

Hoewel het een bekend gegeven is dat langs de Ourthe Otters leven, vatte het Ministerie van Openbare Werken — op aandringen van de burgemeesters van de gemeenten die de Ourthe doorloopt — het plan op om de Ourthe te kanaliseren. Dit naar aanleiding van een aantal klachten van campinghouders van wie elk jaar opnieuw hun camping overstroomde. Langs de Ourthe zijn tal van campings gelegen. De werken werden reeds in de

cember te Hotton begonnen en vorderen snel.

Door een gebrek aan overleg tussen het Waalse Gewest en Openbare Werken werd vooraf het otterbestand niet bestudeerd. Valmy Féaux, minister voor milieuzaken van het Waalse Gewest, wist pas van de werken toen hem een schriftelijke vraag van kamerlid José Daras van Ecolo bereikte. Indien in een vroeger stadium overleg had plaatsgevonden, dan had men de nodige voorzorgen kunnen nemen om het otterhabitat te beschermen en tegelijkertijd aan de overstromingen te verhelpen. In plaats van mogelijke alternatieven in overweging te nemen, werd meteen naar grove middelen gegrepen.

In antwoord op de vraag van kamerlid Daras liet de dienst van de Luikse Maas weten dat bij de verdere werkzaamheden met de otterpopulatie rekening zal worden gehouden. Men zal de plaatsen, waar zich thans Otters ophouden, localiseren teneinde de nodige maatregelen te treffen om de Otters te beschermen met het oog op de kanalisatiewerken. In de praktijk betekent dit, dat men de oeverstukken waar de aanwezigheid van Otters wordt vastgesteld zal ontzien.

Of deze maatregel tot het behoud van de Otter op de Ourthe zal bijdragen is zeer de vraag. Otters hebben een groot leefgebied nodig dat al gauw 25 tot 50 km² beslaat. Bovendien houden de Otters zich steeds weer op andere plaatsen op. Het betekent dus niet dat de plaatsen waar geen aanwijzingen van Otters worden gevonden nooit door Otters worden bezocht. Het is vaak seizoengebonden en kan variëren naargelang diverse factoren, zoals voedselaanbod en recreatiedruk. Het behouden van kleine oeverstroken van hooguit 1 km lengte is zonder meer ontoereikend. Is het niet realistischer de campings verder van de oever of op droge stukken aan te leggen? Het zou alvast heel wat kapitaal uitsparen en de Otter zou er wel bij varen.

De Nationale Campagne Bescherming Roofdieren (NCBR) werkt alvast aan een gedetailleerd beleidsplan voor de Otter in België dat eind dit jaar rond zal zijn.

Voor meer informatie:

Comité 'Sauvons l'Ourthe', rue de la Légia 25, 4000 Luik.

Nationale Campagne Bescherming Roofdieren, p/a Dirk Criel, Tentoonstellingslaan 137, 9000 Gent, 091 - 259 313.